

Psaníčko o podzimu

Až bude příští rok v srpnu končit tábor, někdy se po ránu zhluboka nadechni. Možná že to ucítíš. S posledními dny prázdnin přicházejí první pozdravy podzimu. Ze všeho nejdříve se přihlásí chladnými rány, kdy voda při mytí bodá jako tisíce jehliček, dřívějším soumrakem i rudnoucími jeřabinami. Pak nastane vždy smutné loučení s Krávovnou a návrat do všedního života. To je na podzimu nejtesknější. Marné utěšování, že nás ještě čeká Javornice, Indiánské léto a další víkendovky. Podzim je tu, stromy dají sbohem listí, přijdou nevlídné mlhy, deštivé dny a sluníčko schované za ocelově šedými mraky. Zase budeme žít od pondělka do pátku v očekávání víkendu, který tak hrozně rychle uteče a často proprší. Na krásné dny prázdnin zbudou jen vzpomínky, fotky a Čendova kazeta. Podzim je smutný, všechno odumírá a do jarního zrození je tak strašně, strašně daleko.

Snad bude lepší začít jinak. S posledními dny prázdnin přicházejí první pozdravy podzimu. Přihlásí se vlákny babího léta, křikem divokých husí a dozrávajícími jablky. Po rozloučení s táborem, plným zvláštní poezie a krasosmutnění, nastává horečné plánování dalších podniků. Ani se nenaděješ a najednou si na Javornici či na Indiánském létu všimneš, že stráně nad Starou řekou Berounkou se začínají oblékat do nového pestrobarevného šatu. Jen si vzpomeň, jak jsi seděl v Bránově na louce, díval se na protější skálu nad vodou, hladilo tě vlídné podzimní slunce a ty jsi měl ten zvláštní pocit neopakovatelná. Duši máš ještě plnou letních zážitků, občas je přiživíš tím, že si prohlédneš pár fotek či pustíš kazetu z Krávovnny a trošku se ti stýská. Ještě štěstí, že na to stýskání nemáš moc času, neboť nevíš, kolik tak krásných dnů tě ještě letos čeká. A tak je třeba každou prosluněnou hodinu, každý oheň, každou vydařenou výpravu užít, jakoby byly poslední. Pracovní týden rychle uteče a zas je tu sobota a neděle a s nimi šance zmizet z města a prožít pár okamžiků s přáteli, které máš rád a s kterými je ti fajn. Na podzim jako by k sobě měli lidé blíže, byli na sebe hodnější. Snad je to tím, že podzim je v očekávání blížících se mlh, dešťů a plískanic velký melancholik a kamarádi se do toho smutku snaží podvědomě vnést trochu světla a slunce. Těš se na ty chvíle a nic se nestarej o to, že ti tak život víc utíká.

Tak jaký ten podzim vlastně je? Takový i onaký. Prosluněný i deštivý, plný vůně babího léta i tlejícího listí, smutný i krásný. Stejně tak jako celý život. A tak už si jen řekni s básníkem Františkem Tomanem :

Dej mír a pokoj mrtvým, podzime
nám živým naději dej...
a snu, jenž na dně duše nosíme,
do jara dozrátí přej.

podzim 1991